32004R0437

11.3.2004 DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ L 72/23

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 437/2004
z dnia 8 marca 2004 r.
nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii i Wysp Owczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] (rozporządzenie podstawowe), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedłożony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. ŚRODKI TYMCZASOWE

(1) Komisja, rozporządzeniem (WE) nr 1628/2003 [2] (rozporządzenie tymczasowe) nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz pstrąga tęczowego objętego kodami CN 0302 11 20, 0303 21 20, 0304 10 15 i 0304 20 15, pochodzącego z Norwegii i Wysp Owczych.

(2) Przypomina się, że dochodzenie w sprawie dumpingu i szkód obejmowało okres od 1 października 2001 do 30 września 2002 (okres postępowania dochodzeniowego OD). Przeanalizowanie tendencji istotnych w analizowaniu tych szkód objęło okres od 1 stycznia 1999 do 30 września 2002 (okres analizy).

B. TOK DALSZEGO POSTĘPOWANIA

(3) W następstwie nałożenia tymczasowych ceł na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii i Wysp Owczych niektóre z zainteresowanych stron przedłożyły uwagi na piśmie. Wysłuchano także ustnych wystąpień stron, które zwróciły się o przyznanie im takiej możliwości.

(4) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i względach branych pod uwagę w zamierzonym zaleceniu ostatecznego nałożenia ceł antydumpingowych i ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych jako cła tymczasowe. Przyznano im także możliwość wystąpienia w związku z ujawnioną decyzją, w przewidzianym na to okresie.

(5) Uwagi zgłoszone ustnie lub na piśmie przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone, a tam gdzie było to właściwe, ostateczne ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

(6) Komisja w dalszym ciągu zbierała i weryfikowała wszystkie informacje jakie uważała za niezbędne dla ostatecznych ustaleń. Oprócz wizyt weryfikacyjnych przeprowadzanych w przedsiębiorstwach wymienionych w akapicie 6 rozporządzenia tymczasowego, po zastosowaniu środków tymczasowych wykonywano wizyty weryfikacyjne na miejscu w obiektach następujących przedsiębiorstw i konsorcjów:

— Federation of European Agriculture Producers (FEAP), Boncelles, Belgia,

— Syndicat national des industries du saumon et de la truite furnés, Paryż, Francja,

— P/F PRG Export i związany z nim producent P/F Luna, Gota, Wyspy Owcze,

— P/F Vestsalmon i związany z nim producent P/F Vestlax, Kollafjordur, Wyspy Owcze,

— P/F Bakkafrost, Glyvrar, Wyspy Owcze,

— P/F Faeroe Salmon, Kalksvik, Wyspy Owcze,

— P/F Faeroe Seafood, Torshavn, Wyspy Owcze,

— P/F Ladshandilin, Torshavn, Wyspy Owcze,

— P/F Navir, Argir, Wyspy Owcze,

— P/F Viking Seafood, Strendur, Wyspy Owcze.

(7) Niektóre ze stron utrzymywały, że wyznaczony OD nie jest właściwy, ponieważ w tamtym okresie ceny były nadzwyczaj niskie, a od tego czasu powróciły do normy. Należy pamiętać z tego względu, że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dla zapewnienia reprezentatywnych ustaleń należy wybierać dla przeprowadzenia dochodzenia taki okres, który, w przypadku dumpingu, obejmie co najmniej sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających rozpoczęcie postępowania. Innymi słowy OD jest w zasadzie ustalany przez datę rozpoczęcia postępowania. Należy jednak także pamiętać, że, zgodnie ze stosowaną przez Wspólnotę praktyką, OD dotyczący dumpingu trwał jeden rok. Taki okres jest zazwyczaj dostatecznie długi, żeby objąć także sezonowe zmiany

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1972/2002 (Dz.U. L 305 z 7.11.2002, str. 1).

[2] Dz.U. L 232 z 18.9.2003, str. 29. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 117/2004 (Dz.U. L 17 z 24.1.2004).

popytu i zapewnić w ten sposób reprezentatywne ustalenia, w szczególności wykluczając nadmierne zniekształcenie tych ustaleń przez krótkotrwałe fluktuacje na rynku Wspólnoty lub na rynkach wewnętrznych kraju wywozu. art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustala także zasady, na których można brać pod uwagę okoliczności występujące po zakończeniu OD. Stosownie do nich, informacje odnoszące się do okresu następującego po okresie dochodzenia normalnie nie są brane pod uwagę. Pozostając konsekwentnie w zgodzie z praktyką Wspólnoty, interpretuje się to jako oznaczające, że zdarzenia następujące po OD mogą być brane pod uwagę tylko jeśli ich skutki są znaczące, bezdyskusyjne i trwałe. Żadne z ustaleń tego dochodzenia nie wskazuje, żeby dane odnoszące się do okresu po rozpoczęciu były bardziej reprezentatywne niż te, które się odnoszą do OD. Wydarzenia sprzed OD są, w każdym razie, brane pod uwagę w okresie analizy. Dlatego przedstawiony argument został odrzucony.

C. **ROZWAŻANY PRODUKT I PRODUKTY PODOBONE**

(8) Norwescy producenci dokonujący wywozu i Ministerstwo Rybołówstwa Norwegii utrzymywały, że pstrąg świeży/schłodzony i pstrąg zamrożony nie powinny być uważane za produkty podobne, bo nie mają tych samych właściwości fizycznych, ponieważ pstrąg zamrożony jest produktem przetworzonym, z zastosowaniem świeżego pstrąga jako surowca. Ponadto twierdziły, że zamrożony pstrąg tylko w ograniczonym stopniu konkuruje ze świeżym pstrągiem i jest w większości przeznaczony na inne rynki niż produkty świeże. Zwracano także uwagę, że władze USA konsekwentnie nie włączają produktów zamrożonych w postępowanie antydumpingowe dotyczące łososia, który pochodzi z Norwegii. Podobnie podnoszono, że w obecnym postępowaniu antydumpingowym dotyczącym łososia pochodzącego z Norwegii, Wysp Owczych i Chile instytucje Wspólnoty ustaliły, że mrożone filety z Chile tylko w ograniczonym stopniu konkurowały z produktami z łososia świeżego produkowanymi przez przemysł Wspólnoty. Na podstawie tych argumentów wnioskowano wyłączenie z postępowania zamrożonych całych ryb i filetów.

(9) W związku z tym należy zwrócić uwagę, że przy ocenianiu czy rozważany produkt należy uznać za podobny do pstrąga tęczowego produkowanego we Wspólnocie, początkowo zastanawiano się czy rozmaite rodzaje i postacie pstrąga tęczowego, tj. filety lub cała ryba, świeże czy zamrożone, mają te same właściwości fizyczne, techniczne i/lub chemiczne. Uznano w tym względzie, że w przeciwieństwie do takich technologii jak wędzenie lub marynowanie, zamrażanie pstrąga tęczowego nie zmienia podstawowych charakterystyk tego produktu, a tylko umożliwia przechowanie go do konsumpcji późniejszej. Obecne dochodzenie ustaliło ponadto, że świeży i zamrożony pstrąg tęczowy są wzajemnie zamienne. W dodatku w niedawnym dochodzeniu ([1]) dotyczącym łososia, gdzie przedstawiono podobny argument, ustalono że do rozważanych produktów zalicza się cała ryba, ryba wypatroszona i rozmaite rodzaje porcjowanych filetów, czy to świeżych, schłodzonych czy zamrożonych i że takie postacie łososia stanowiły jeden produkt uznawany za podobny pod każdym względem do tego jaki jest wytwarzany przez producentów Wspólnoty i sprzedawany na rynku Wspólnoty, zatem przypadek ten nie podtrzymuje przedkładanego wniosku. Argumenty dotyczące praktyki w USA nie zostały uznane za istotne dla obecnego dochodzenia, ponieważ zakres produktów objętych dochodzeniami antydumpingowymi przeprowadzonymi przez władze USA był odmienny. Na podstawie powyższego wniosek o wyłączenie z postępowania ryb zamrożonych w całości i zamrożonych filetów nie mógł być przyjęty.

(10) Te same strony utrzymywały także, że pstrąg żywy nie powinien być produktem rozpatrywanym, że producenci pstrąga żywego nie powinni być objęci definicją przemysłu Wspólnoty i że należy rozróżnić producentów pstrąga od zakładów zajmujących się ubojem, pakowaniem, filetowaniem i zamrażaniem ryby. W odniesieniu do tego należy wskazać, że pstrąg żywy nie jest objęty tym dochodzeniem i w ten sposób nie jest wliczany w całkowitą produkcję rozpatrywanego produktu we Wspólnocie. Pstrąg żywy ani nie jest więc rozpatrywanym produktem, ani też producenci pstrąga żywego nie są objęci definicją przemysłu Wspólnoty. Jednakże co do wniosku, że należy oddzielić hodowców pstrąga, ustalono przez badanie próbek, że wszyscy współpracujący producenci objęci definicją przemysłu Wspólnoty zarówno hodują tę rybę, jak następnie zabijają ją i pakują lub filetują. W niektórych przypadkach także przetwarzają dalej i/lub zamrażają. Dlatego w przemyśle Wspólnoty nie rozróżnia się zakładów produkujących od zakładów przetwarzających i przedłożony wniosek został odrzucony.

(11) Wysunięto także wniosek, że część produkcji pstrąga tęczowego we Wspólnocie jest przeznaczona na pozyskiwanie ikry i że ryba hodowana w tym celu aż do dojrzałości stanowi produkt znacznie gorszej jakości i dlatego nie może być uważana za podobną do rozpatrywanego produktu. W odniesieniu do tego podnoszono także, że zmieniają się w znaczący sposób podstawowe właściwości fizyczne ryby dojrzałej do pozyskania ikry z powodu niskiej zawartości tłuszczu i zmian koloru mięsa. Tu w pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, że podnoszone zmiany zawartości tłuszczu i koloru mięsa występują znacząco dopiero gdy ryba jest całkowicie dojrzała, lecz nie wcześniej. Jednakże te ryby zabija się przed

([1]) Dz.U. L 133 z 29.5.2003, str. 1.

osiągnięciem pełnej dojrzałości, a w konsekwencji ich jakość nie zmienia się w takim stopniu, żeby nie można było sprzedawać ich do spożycia. Należy dodatkowo zauważyć, że w pełni dojrzały pstrąg daje ikrę gorszej jakości. Nie ma zatem żadnej dodatkowej wartości w hodowaniu pstrąga do pełnej dojrzałości, nawet dla pozyskiwania ikry. W konsekwencji ryba hodowana do dojrzałości mniej niż pełnej i dająca ikrę jako produkt uboczny może być sprzedawana na rynku po cenach tych samych lub niższych od pstrąga niedojrzałego, w zależności od stopnia dojrzałości i warunków rynkowych. Zatem dopuszczanie do większej dojrzałości ryby nie zmienia jej podstawowych własności fizycznych, chyba że doprowadzi się do pełnej dojrzałości. To ostatnie nie leży jednak w interesie hodowców, jak wyjaśniono powyżej. Zaś w odniesieniu do różnic w jakości, zostały one wzięte pod uwagę przy określaniu rozmaitych rodzajów ryby do celów tego dochodzenia i jako takie uwzględnione w obliczeniach dumpingu i szacowaniu szkód. Wniosek ten został zatem odrzucony.

(12) Ponieważ zainteresowane strony nie dostarczyły innych informacji, niniejszym potwierdza się wnioski wyciągnięte w akapitach 9 i 10 rozporządzenia tymczasowego.

D. **DUMPING**

1. **Roszczenia stron w Norwegii i na Wyspach Owczych**

(13) Wiele podmiotów zarówno w Norwegii jak na Wyspach Owczych wnioskowało, że ponieważ produkcja pstrąga tęczowego była zorientowana głównie na dostawy na rynek Japonii, obliczenia dumpingowe nie uwzględniają w dostatecznym stopniu deklarowanych różnic fizycznych pomiędzy rodzajami jakości ryb sprzedawanymi na tamten rynek a tymi, które sprzedawano na rynek europejski i wewnętrzny. Zakwestionowano prawidłowość przypisywania kosztów produkcji na podstawie obrotu handlowego. W to miejsce domagano się, żeby Komisja przyjęła obliczenia przedłożone w kwestionariuszach, w których koszt produkcji dla gatunków nie najwyższej jakości był obniżony o bezwzględną różnicę w średnich cenach sprzedaży gatunków najwyższej i nie najwyższej jakości, wyrażoną w NOK/kg.

(14) Obliczenia kosztów produkcji przedstawione przez przedsiębiorstwa w ich odpowiedziach kwestionariuszowych nie mogły być zaakceptowane, ponieważ, jak wspomniano w akapicie 46 rozporządzenia tymczasowego, przedsiębiorstwa nie mogły udowodnić, że cały zapas pstrąga wyższej jakości dla Japonii był kierowany na japoński rynek, ani że szczególne koszty odnoszące się do takiej ryby nie były w rzeczywistości ponoszone w procesie produkcji wszystkich ryb. W dodatku ta metodologia, jaką zaproponowały przedsiębiorstwa, raczej eliminowała niektóre koszty niż przypisywała je do wszystkich jednostek produkcyjnych, a sprawdzeni przykładowo producenci nie mieli ustalonego systemu identyfikacji kosztów na podstawie różnic jakościowych pomiędzy stopniami rozpatrywanego produktu, a także nigdy przedtem nie stosowali proponowanej metodologii. Ponadto, chociaż potwierdza się, że większość wywozu pstrąga z Norwegii i Wysp Owczych jest kierowana na rynek japoński, nie można wykluczyć że tak zwany pstrąg japońskiej jakości trafia niekiedy na inne rynki. Jeżeli przyjmie się podnoszony przez strony argument, że głównym celem produkcji jest dostarczanie pstrąga spełniającego japońskie standardy jakości, będzie tym bardziej prawidłowe rozdzielenie kosztów, takich jak koszt dodatkowej pigmentacji w karmie, na wszystkie produkowane ryby. Przypisywanie kosztów produkcji na podstawie obrotu, przewidziane także w braku stosowniejszych metod przez art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, jest w istocie najlepszym sposobem odzwierciedlenia różnic w przypadkach gdy te same koszty ponoszone są na wszystkich produktach, ale otrzymywana w wyniku jakość jest zróżnicowana.

(15) Ponadto sprawdzani wyrywkowo producenci na Wyspach Owczych utrzymywali, że uważają, iż zaproponowana przez nich metodologia regulowania kosztów o różnice w wartości odsprzedaży pomiędzy różnymi kategoriami pstrąga odpowiada ogólnie przyjętym zasadom księgowości. Jak mówi przywołany już wcześniej akapit 56 rozporządzenia tymczasowego, metodologia stosowana przez sprawdzonych producentów nie przypisuje kosztów do produktów na podstawie tego, jak zostały one rzeczywiście poniesione, ani też nie rozdziela kosztów produkcyjnych na produkty w sposób prawidłowo odzwierciedlający ich względne wartości w sprzedaży. Przeciwnie, skutkuje ona zaniechaniem uznania wszystkich kosztów produkcji, jako że polega na zwykłym zmniejszaniu kosztów dla produktów niskiej jakości o kwotę równą różnicy pomiędzy ich ceną sprzedaży, a ceną sprzedaży produktu wyższej jakości. Metodologia ta nie może być z tego powodu uznana za odpowiadającą ogólnie przyjętym zasadom księgowości.

(16) Podsumowując, zastosowanie obrotu handlowego jako podstawy naliczania kosztów produkcji, zgodne z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, oznacza że jakiekolwiek domniemane różnice fizyczne w rodzajach jakości rozpatrywanego produktu mają odpowiednie odbicie w tych obliczeniach, ponieważ zastosowany sposób, z samego swego charakteru, przypisuje większe koszty produkcji rybie o większej wartości w sprzedaży – takiej jak pstrąg wyższej jakości. Odrzuca się zatem argumenty zawarte w akapitach 11 i 12 powyżej i potwierdza stosowanie podejścia podanego w akapicie 46 rozporządzenia tymczasowego.

(17) Wiele podmiotów norweskich utrzymywało, że koszty nabycia ponoszone przez każdego z producentów, oparte na sprzedaży do konsumpcji na rynku wewnętrznym (akapit 30 rozporządzenia tymczasowego), odpowiadały tylko niewielkiej części całej sprzedaży krajowej i z tego powodu

nie były reprezentatywne. Przy rozpatrywaniu tego zastrzeżenia prześledzono ponownie metodologię zastosowaną do określania kosztów nabycia, jaką ustalono w akapitach 29–32 rozporządzenia tymczasowego. Wywnioskowano, że wykluczenie sprzedaży nieprzeprowadzonych w zwykłym trybie handlowym, oraz konstruowanie kosztów w przypadkach gdy sprzedaż z rozbiciem na rodzaje produktu była nieopłacalna, mogło doprowadzić do włączenia w koszty nabycia elementów nie tylko kosztów, ale także tych związanych z pojęciem zysku. Ustalono zatem, że nie będzie całkowicie poprawne przeprowadzenie zwykłej transakcji w trybie handlowym na poziomie producentów. Stosownie do tego zdecydowano oprzeć „koszt nabycia" wyłącznie na kosztach poniesionych przez sprawdzanych wyrywkowo producentów, które to koszty będą nadal przypisywane do produktów na sposób opisany w ostatnim zdaniu akapitu 46 rozporządzenia tymczasowego. Ponadto, w celu zapewnienia maksymalnej reprezentatywności, zdecydowano że koszty nabycia obliczone w ten sposób dla każdego ze sprawdzonych wyrywkowo producentów mają być ważone według kwot całkowitej sprzedaży krajowej dokonanej przez tych producentów na rzecz niezależnych krajowych klientów, w celu otrzymania całkowitych kosztów nabycia dla każdego rodzaju produktu sprzedanego przez sprawdzanego wyrywkowo producenta.

(18) Wnioskowano także, że reprezentatywność sprzedaży krajowych przez eksporterów norweskich winna była być oceniona raczej na podstawie łącznej krajowej sprzedaży trzech eksporterów dla każdego rodzaju produktu niż oddzielnie dla każdego eksportera (akapit 34 rozporządzenia tymczasowego). Jednakże sposób podejścia przyjęty w celu oszacowania reprezentatywności sprzedaży krajowych oddzielnie dla każdego eksportera jest zgodny z ustaloną praktyką uwzględniania okoliczności i wyznaczania oddzielnie wyników każdego z eksporterów tworzących sprawdzaną próbkę zanim określi się wynik ogólny dla całej próbki. Taki test reprezentatywności nie ma żadnych związków z kwestią czy zastosowane są cła indywidualne, czy - jak w tym przypadku – jedno ogólnokrajowe cło. Zatem ten wniosek został w konsekwencji odrzucony i potwierdzono sposób podejścia ustalony w akapitach 26–28 rozporządzenia tymczasowego.

(19) W końcowej fazie postępowania dochodzeniowego wiele podmiotów norweskich utrzymywało także, że nie są dokładne obliczenia kosztu nabycia dla filetów z pstrąga, jako oparte na koszcie nabycia dla ryby „wyższej" jakości, jak wskazuje akapit 33 rozporządzenia tymczasowego oraz z uwagi na to, że kody stosowane do filetów obejmują cały szereg rozmaitych właściwości. Twierdzili oni, że na filety nie używa się ryby „wyższej" jakości, a robi się je na ogół z ryby „innej" jakości, także niekiedy z ryby „zwykłej" jakości, zgodnie z rodzajami jakości zdefiniowanymi w akapicie 28 rozporządzenia tymczasowego. Tym nie mniej uznawali oni, że nawet oparcie obliczenia na rybie „innej" jakości nie będzie dokładne, ponieważ sama ta kategoria obejmuje szereg różnych rodzajów jakości. Mimo wyraźnych próśb zgłoszonych podczas wizyt weryfikacyjnych, podmioty te nie dostarczyły informacji, które mogłyby umożliwić dokładniejsze obliczenia, a z drugiej strony uzasadnić to zastrzeżenie. Uznaje się, że przyjęty sposób podejścia jest najbardziej rozsądny, bowiem przez wzięcie kosztu nabycia dla świeżej, wypatroszonej ryby wyższej jakości (rodzaj najpowszechniej sprzedawany) i wprowadzenie jako korekty procentowej różnicy pomiędzy ceną sprzedaży tego produktu a ceną filetów, obliczenie rzeczywiście oddaje wchodzące w grę różnice jakości. Należy zwrócić uwagę, że firmy zostały poproszone w ankiecie o natychmiastowy kontakt z osobami odpowiedzialnymi, gdyby miały jakiekolwiek pytania lub potrzebę wyjaśnienia głównych aspektów samego kwestionariusza, na przykład w jego części dotyczącej opisu produktu, czego nigdy nie uczyniły. Na tym etapie dochodzenia nie mogą już być rozpatrzone wymienione wyżej uwagi dotyczące wyboru rodzajów jakości używanych w kodach produktów. Wobec tego przyjmuje się metodologię podaną w akapicie 33 rozporządzenia tymczasowego.

(20) Pewien podmiot norweski utrzymywał, że marże zysku zastosowane przy konstruowaniu kosztów nabycia i wartości zwykłych były nierealistycznie wysokie (akapity 31 i 38 rozporządzenia tymczasowego). Należy w tym kontekście zauważyć, że wobec zrewidowania metodologii zastosowanej do wyznaczenia kosztu nabycia, na poziomie wizytowanych eksporterów nie zastosowano żadnej marży zysku. W ograniczonej liczbie przypadków, gdzie wartości były konstruowane, marże zysku zastosowane na poziomie wizytowanych eksporterów mieściły się w zakresie 12 % do 21 % ze średnią bliską 15 %. Cyfry te wzięto ze zweryfikowanych danych własnych wizytowanych firm, odnoszących się do ich opłacalnych sprzedaży, wobec czego nie mogą być uważane za zawyżone. Dlatego argumentacja wnioskodawcy zostaje odrzucona. Pewien podmiot norweski twierdził, że przez uwzględnienie wyłącznie sprzedaży opłacalnych w konstruowaniu kosztów nabycia i wartości zwykłej w przypadkach jakie wskazują akapity 31 i 36 rozporządzenia tymczasowego będzie sprzeczne z zasadami WTO. Nie można się zgodzić z takim twierdzeniem. Istotnie wobec zrewidowania metodologii stosowanej przy wyznaczaniu kosztów nabycia, ta kwestia dla kosztu nabycia nie pojawia się więcej. Sposób podejścia zastosowany do testowania opłacalności sprzedaży krajowych przez eksporterów dla wyznaczenia wartości zwykłej jest zgodny z przepisami zawartymi w art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, które są zgodne z zasadami WTO. Z tego powodu odrzuca się zgłoszone zastrzeżenie.

(21) Podmioty z Wysp Owczych wnioskowały, żeby wobec braku sprzedaży na terenie kraju wyznaczać wartości zwykłe na podstawie informacji dotyczących sprzedaży w wywozie do państw trzecich, co było także ujęte w kwestionariuszu dotyczącym postępowania dochodzeniowego (akapity 50 i 51 rozporządzenia tymczasowego). W tym względzie należy zwrócić uwagę, że wystąpienie o

niektóre informacje w toku dochodzenia w żaden sposób nie przesądza dalszej analizy ani nie ogranicza wyboru metod tylko do takich, które robią użytek z tamtych informacji. Konstrukcja wartości zwykłych na podstawie kosztów produkcji w kraju pochodzenia jest pierwszą alternatywą wymienioną w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, dla przypadków gdy nie ma sprzedaży krajowych. Zastosowanie konstruowanej wartości zwykłej zamiast cen w wywozie do państw trzecich jako podstawy do wyznaczenia wartości zwykłej jest także stałą praktyką Wspólnoty w razie braku reprezentatywnych danych o sprzedaży krajowej. Nie przedstawiono żadnych argumentów ani nie znaleziono żadnej przyczyny, dla której zastosowanie cen eksportowych do państw trzecich byłoby w tym przypadku właściwsze niż konstruowana wartość zwykła. Z tego powodu argumentacja wnioskodawcy zostaje odrzucona i przyjmuje się sposób podejścia ustalony w akapitach 50 i 51 rozporządzenia tymczasowego.

(22) Wiele podmiotów z Norwegii określiło niektóre transakcje sprzedaży hurtownikom i przedstawicielom jako wyłączone ze sprzedaży krajowej w sposób nieuprawniony. Dokonano zmian w obliczeniach, w celu wzięcia pod uwagę tych transakcji.

(23) Cztery firmy z Norwegii podniosły zarzut, że kody zastosowane w postępowaniu dochodzeniowym do identyfikowania różnych rodzajów rozpatrywanego produktu nie były dostatecznie szczegółowe. Należy zwrócić uwagę, że system kodowania produktu jest oparty na ogólnie przyjętej metodzie klasyfikacji stosowanej w tej branży, mającej na celu rozróżnianie rozmaitych jakości produktu. Jest on zatem uznawany za odpowiednią podstawę do zapewnienia właściwego porównania wartości zwykłych i cen eksportowych dla rozpatrywanych produktów o tej samej jakości i postaci. Zatem zarzutu tego nie uwzględniono z tych samych powodów co wymienione w akapicie 17.

(24) Jeden z eksporterów norweskich zażądał korekty w niektórych wielkościach sprzedaży detalistom, ponieważ był to poziom obrotu handlowego inny niż sprzedaż do Wspólnoty. Wniosek ten przyjęto i obliczenia wartości zwykłej zostały odpowiednio zmienione.

(25) Pewna liczba podmiotów zgłosiła zastrzeżenia dotyczące włączenia niektórych pozycji do danych dotyczących kosztu produkcji i prawidłowego rozpoznania transakcji sprzedaży krajowych, z których wyłączane są transakcje zawierane z pośrednikami. Obliczenia dumpingu zostały odpowiednio zmienione dla tych zgłoszeń, które uznano za uzasadnione. Poprawiono także błąd wykryty w obliczeniach kosztu nabycia dla jednego z producentów z Norwegii, wcześniej powodujący zaniżenie tych kosztów.

2. **Wydarzenia na Wyspach Owczych po OD**

(26) Pewne podmioty na Wyspach Owczych wskazywały, że wielkość produkcji i wywozu z Wysp Owczych znacznie się obniżyła od czasu OD, i że na skutek tego w przyszłości wywóz z Wysp Owczych do UE będzie *de minimis*. Postulowano na tej podstawie zakończenie postępowania w odniesieniu do Wysp Owczych. Należy w tym względzie zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, normalnie nie należy brać pod uwagę informacji z okresu następującego po OD. Ustalenia winny zatem być ograniczone do OD, z wyjątkiem przypadków gdzie nowe okoliczności mają wyraźne, bezdyskusyjne i trwałe skutki, niepodatne na manipulacje i niewywodzące się z celowych działań podjętych przez zainteresowane strony. Sprawdzono, że zgłoszone obniżenie produkcji i wywozu istotnie ma miejsce. Jednakże nawet jeśli zgłaszany spadek produkcji i wywozu doprowadzi wywóz z Wysp Owczych do poziomu *de minimis* w bliskiej przyszłości, nie ma dostatecznych powodów do uznania, że taki spadek będzie trwały. Ponadto, jeśli nawet będzie mieć w rzeczywistości miejsce trwały spadek produkcji i wywozu, nie będzie można z tego wnioskować czy nastąpi także trwały spadek wywozu do WE, mając na uwadze to, że wywóz do WE stanowi tylko około 11 % produkcji i wobec tego jakakolwiek niewielka zmiana podaży, na przykład spowodowana rynkiem japońskim, może zaowocować znacznym zwiększeniem wywozu do Wspólnoty. Żeby można było zweryfikować sytuacje tego typu potrzebny jest dłuższy okres. Dlatego odrzuca się ten wniosek.

3. **Obliczenia dumpingu**

(27) Po uznaniu niektórych roszczeń i skorygowaniu obliczeń wyznaczona w końcu wielkość dumpingu wyrażona jako procent ceny netto CIF na granicy Wspólnoty jest następująca:

dla Norwegii, marża ogólnokrajowa	24,8 %
dla Wysp Owczych:	
P/F PRG Export (dla towarów produkowanych przez P/F Luna)	54,5 %
P/F Vestsalmon (dla towarów produkowanych przez P/F Vestlax)	30,0 %
dla firm współpracujących, lecz niewizytowanych	42,6 %
dla wszystkich innych firm	54,5 %.

E. **PRZEMYSŁ WSPÓLNOTY**

(28) Ministerstwo Rybołówstwa Norwegii utrzymywało, że wielkość produkcji przemysłu Wspólnoty odniesiona do całkowitej produkcji Wspólnoty wynosi mniej niż 25 % i dlatego należy zamknąć postępowanie z powodu braku podstaw. Wniosek ten był, po pierwsze, oparty na argumencie, że produkcja przemysłu Wspólnoty nie powinna

obejmować produkcji pstrąga tęczowego wykorzystywanego do monopolistycznych transferów jak wyjaśniono poniżej w akapicie 41, a po drugie na argumencie, że dane o całkowitej produkcji Wspólnoty na rok 2001 i 2002 w sprawozdaniach Federacji Europejskich Producentów Akwakultury (FEAP) nie są wiarygodne, ponieważ sposób zbierania danych o produkcji od członków FEAP nie jest jednolity.

(29) Odnośnie pierwszego aspektu wniosku trzeba zauważyć, że, niezależnie od pytania jak można we właściwy sposób uwzględnić obecność rynku monopolistycznego w określaniu szkód, dochodzenie musi, w każdym razie, objąć cały rynek, z powodów wyjaśnionych dalej w akapitach 41,42 i 43, a w ten sposób zarówno produkcję z przeznaczeniem do sprzedaży na wolnym rynku, jak i tę przeznaczoną do transferów monopolistycznych. Zatem należy określić stan rzeczy w równym stopniu dla całego rynku i odnośna argumentacja została odrzucona.

(30) W odniesieniu do drugiego argumentu, właściwe jest, że informacje statystyczne udostępnione przez FEAP w fazie wstępnej zawierały wiele liczb niepotwierdzonych, ale odpowiedź nie była oparta wyłącznie na tych liczbach. FEAP kumuluje dane o produkcji dostarczane przez swoich członków, jak organizacje regionalne i krajowe instytucje badawcze. Dane te są aktualizowane i przedstawiane FEAP w ramach spotkań odbywanych dwa razy w roku. Dokonuje się tam rewizji danych o produkcji dotyczących poprzedniego roku. Dane o produkcji zostały odpowiednio zaktualizowane w następstwie ogólnego zebrania FEAP w październiku 2003 i wizyt weryfikacyjnych na miejscu w obiektach FEAP. Na szczeblu Wspólnoty FEAP pozostaje jedynym źródłem informacji o całkowitej produkcji Wspólnoty. W odniesieniu do wiarygodności tych liczb należy wskazać, że FEAP w miarę potrzeby koryguje dane o produkcji w celu zmniejszenia rozbieżności wynikających z metod stosowanych przez swych członków i/lub krajowe instytucje badawcze zanim opublikuje dane zbiorcze. Na podstawie tych danych i liczb dotyczących produkcji przemysłu Wspólnoty, zaktualizowanych jak wyjaśniono w akapicie 44, przyjęto że przemysłowi Wspólnoty można przypisać ponad 25 % produkcji rozpatrywanego wyrobu, dlatego wniosek Ministerstwa Rybołówstwa Norwegii został odrzucony.

(31) Producenci dokonujący wywozu z Wysp Owczych oraz Stowarzyszenie Hodowców Ryb Wysp Owczych wnioskowali, że powód musi być uznany za przemysł regionalny, ponieważ niemal cała jego produkcja jest sprzedawana na rynek fiński, a wewnątrzwspólnotowy handel z Finlandią jest pomijalny, co spełnia kryteria stanowienia rynku izolowanego ustalone w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Podczas gdy producenci fińscy w istocie sprzedali większą część swojej produkcji pstrąga tęczowego w okresie postępowania dochodzeniowego na rynek fiński, udział innych producentów Wspólnoty w tym rynku stanowił 12 %. Jest to procent uważany za znaczący, szczególnie w świetle faktu, że rynek rozpatrywanego produktu jest konkurencyjny, przejrzysty i wrażliwy na zmiany cen. Nie można w takim razie uważać rynku Finlandii za rynek izolowany. Ponadto przywóz dumpingowy z Norwegii i Wysp Owczych nie koncentruje się na rynku fińskim i nie powoduje szkód wyłącznie u producentów w tym kraju. Zatem nie zostały spełnione kryteria przypadku regionalnego ustalone w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt i) rozporządzenia podstawowego i wniosek został odrzucony.

F. **SZKODY**

1. **Stwierdzone spożycie Wspólnoty**

(32) W wyniku zrewidowania danych o produkcji Wspólnoty według opisu w akapicie 44, liczby dotyczące spożycia we Wspólnocie z akapitów 67, 74 i 84, a następnie udziału w rynku przemysłu Wspólnoty i przywozu z Norwegii i Wysp Owczych zostały odpowiednio skorygowane w celu umożliwienia ostatecznego określenia i podane poniżej.

Stwierdzone spożycie we Wspólnocie

	1999	2000	2001	OD
w tonach	43 831	49 970	54 250	55 565
Wskaźnik: 1999 = 100	*100*	*114*	*124*	*127*

(33) Jak wskazują te dane, stwierdzone spożycie pstrąga tęczowego na rynku Wspólnoty wykazuje lekki wzrost w stosunku do liczb podanych w rozporządzeniu tymczasowym.

(34) Jeden z podmiotów utrzymywał, że kody CN stosowane przez Eurostat w trakcie OD obejmowały także pstrąga porcjowanego, wymienionego w zestawieniu produktów objętych tym postępowaniem i z tego powodu liczby dotyczące przywozu i wywozu zastosowane do obliczenia stwierdzonego spożycia pstrąga tęczowego we Wspólnocie będą niedokładne.

(35) Metodologia zastosowana do obliczenia spożycia faktycznie uwzględnia ten element i dokonuje odpowiednich, niezbędnych korekt opisanych szczegółowo w akapicie 65 rozporządzenia tymczasowego.

(36) Ponieważ nie przedłożono żadnych innych informacji, biorąc pod uwagę zrewidowane dane o spożyciu we Wspólnocie, niniejszym potwierdza się metodologię wyjaśnioną w akapicie 65 rozporządzenia tymczasowego.

2. **Udział w rynku rozpatrywanych wielkości przywozu**

(37) Wobec opisanej wyżej rewizji danych o spożyciu we Wspólnocie dokonano korekty liczb wyrażających udział w rynku przywozu z Norwegii i Wysp Owczych, w celu ich ostatecznego określenia, jak podano poniżej:

	1999	2000	2001	OD
Udział w rynku	3,8 %	3,5 %	11,0 %	16,7 %

(38) Z powyższych danych widać gwałtowny wzrost dumpingowego przywozu z Norwegii i Wysp Owczych, jaki wnioskowano w akapicie 74 rozporządzenia tymczasowego. Udział ten wzrósł rzeczywiście o około 13 punktów procentowych w okresie analizy i pokrył większą część wzrostu spożycia, jaki nastąpił na rynku Wspólnoty w tym samym okresie.

3. **Wpływ dumpingowego przywozu na ceny na rynku Wspólnoty**

(39) W wyniku zastosowania środków tymczasowych, nowych obliczeń marż dumpingowych pewnych transakcji, które, jak ustalono, zostały błędnie zarejestrowane oraz korekt dokonanych celem wzięcia pod uwagę partii ryb nieobłożonych cłem przywozowym w ilości przydzielonej Wyspom Owczym (akapity 92 i 93) wykazano, że rozpatrywany produkt pochodzący z Norwegii i Wysp Owczych był sprzedawany we Wspólnocie po cenach sztucznie zaniżających cenę przemysłu Wspólnoty o następujące wielkości wyrażone w procentach tej ostatniej: z Norwegii średnio o 7,3 %, a z Wysp Owczych w zakresie od 21,8 do 28,4 %.

(40) Analiza wszystkich skorygowanych liczb nie spowodowała zmiany metodologii wyjaśnionej w akapitach 76 i 77 rozporządzenia tymczasowego, która zostaje niniejszym potwierdzona.

4. **Sytuacja ekonomiczna przemysłu Wspólnoty**

i) *Uwagi wstępne*

(41) W toku dochodzenia ustalono, że dwóch z wizytowanych, współpracujących producentów wspólnotowych wykorzystywało podobny produkt do dalszego przetwarzania na inne wyroby, głównie pstrąga wędzonego i mielonego. Takie wewnętrzne transfery, stosowane w zintegrowanej produkcji dla dokonania dalszego przerobu, przetwarzania lub łączenia w przetwarzaniu zintegrowanym, nie wchodzą na otwarty rynek i dlatego nie stanowią bezpośredniej konkurencji dla przywozu rozpatrywanego produktu. Dla uwzględnienia tej sytuacji i zapewnienia możliwie pełnego obrazu sytuacji przemysłu Wspólnoty, zebrano i przeanalizowano dane dla całej tej działalności, a następnie zbadano czy ta produkcja jest przeznaczona do wykorzystana monopolistycznego czy na wolny rynek.

(42) Analiza następujących wskaźników ekonomicznych koncentrowała się na sytuacji przeważającej na wolnym rynku: wielkość sprzedaży, ceny sprzedaży, dochodowość, zwrot kapitału i przepływ gotówki. Wyniki były następnie porównywane, tam gdzie było to możliwe i uzasadnione, z danymi dla rynku monopolistycznego. Te wskaźniki, dzięki zastosowaniu wyrywkowego sprawdzania, były weryfikowane na podstawie danych zebranych dla wizytowanych przedsiębiorstw. Warto odnotować, że nie napotkano wskazań dalszego przerobu przez inne firmy należące do przemysłu Wspólnoty, lecz nieobjęte wyrywkowym sprawdzaniem.

(43) W odniesieniu do innych wskaźników ekonomicznych ustalono na podstawie tego dochodzenia, że mogłyby one być sensownie analizowane tylko w odniesieniu do całej działalności. Istotnie produkcja (zarówno na rynek monopolistyczny, jak na wolny rynek), zdolność produkcji, wykorzystanie tej zdolności, udział w rynku, inwestycje, zatrudnienie, wydajność, płace, zdolność do akumulacji kapitału, są uzależnione od całej działalności, zarówno dla produkcji monopolistycznej, jak sprzedawanej na wolny rynek.

ii) *Zdolność produkcyjna, produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnej*

(44) W następstwie środków tymczasowych przebadano ponownie czynniki ujęte w tabeli poniżej. Pozwoliło to wziąć pod uwagę pewne informacje dotyczące trzech współpracujących producentów Wspólnoty, na skutek czego dane w akapicie 81 rozporządzenia tymczasowego okazały się nieco zaniżone. Wobec tego zostały one skorygowane w celu ostatecznego określenia i przedstawione poniżej.

Zdolność produkcyjna, produkcja, wykorzystanie zdolności

	1999	2000	2001	OD
Zdolność produkcyjna w tonach ekwiwalentu całej ryby	15 645	15 630	15 665	15 684
Wskaźnik 1999 = 100	*100*	*100*	*100*	*100*
Produkcja w tonach ekwiwalentu całej ryby	11 348	12 739	11 605	12 080
Wskaźnik 1999 = 100	*100*	*112*	*102*	*106*
Stopień wykorzystania zdolności produkcyjnej	73 %	82 %	74 %	77 %

(45) Analiza wszystkich skorygowanych danych nie spowodowała zmiany wniosków wyciągniętych w akapicie 81 rozporządzenia tymczasowego, które zostają niniejszym potwierdzone.

iii) *Zapasy*

(46) W trakcie dochodzenia ustalono, że jeden z niewizytowanych, współpracujących producentów Wspólnoty zamroził wielką część produkcji roku 2000 i 2001, którą następnie sprzedał w roku 2001 i podczas OD. Jednakże żaden inny producent nie zamrażał swojej produkcji, dlatego wnioski wyciągnięte w akapicie 82 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

iv) *Udział w rynku przemysłu Wspólnoty*

(47) Ponadto na skutek korekty danych o spożyciu przez Wspólnotę i produkcji przemysłu Wspólnoty, wyjaśnionej w akapicie 32, posiadany przez przemysł Wspólnoty udział w rynku w okresie analizy przedstawia się jak pokazano poniżej:

Udział w rynku przemysłu Wspólnoty

	1999	2000	2001	OD
Udział w rynku	25,9 %	25,5 %	21,4 %	21,7 %

(48) Widać z powyższego, że posiadany przez przemysł Wspólnoty udział w rynku zmniejszył się w okresie analizy o cztery punkty procentowe. Chociaż wysoki wzrost spożycia przez Wspólnotę, tj. 27 % przez okres analizy, nie zmienia tendencji rozpatrywanych wielkości przywozu wykazujących gwałtowny wzrost, daje on znacznie niższy udział w rynku przemysłu Wspólnoty, który stracił ponad cztery punkty procentowe w tym samym okresie. Wnioski wyprowadzone w akapicie 84 rozporządzenia tymczasowego zostają w ten sposób potwierdzone. Jednakże należy zauważyć, że udział w rynku przemysłu Wspólnoty zmniejszył się tylko w 2001 r., kiedy gwałtownie wzrosły rozpatrywane wielkości przywozu.

v) *Zatrudnienie, wydajność, płace i zdolność do akumulacji kapitału*

(49) Dane dotyczące zatrudnienia i wydajności zostały odpowiednio skorygowane, z tych samych powodów co opisane w akapicie 44, do następujących wartości:

Zatrudnienie, wydajność

	1999	2000	2001	OD
Liczba zatrudnionych	194	179	182	183
Wskaźnik 1999 = 100	100	79	104	110
Wydajność: produkcja na pracownika	100	122	109	119

Źródło: Odpowiedzi na kwestionariusz dotyczący przemysłu Wspólnoty.

(50) Analiza wszystkich skorygowanych danych nie spowodowała zmian wniosków wyciągniętych w akapicie 86 rozporządzenia tymczasowego, które zostają niniejszym potwierdzone.

(51) Odnośnie zdolności gromadzenia kapitału uznaje się, że przemysł Wspólnoty nie napotykał szczególnych trudności przy okazjach inwestowania w nowe urządzenia, jak wyjaśniono w akapicie 91 rozporządzenia tymczasowego. Tę zdolność należy jednakże oceniać mając na uwadze starania o poprawę wydajności dla zaradzenia rosnącej konkurencji niskich cen rynkowych.

(52) Wobec braku innych informacji na temat płac, potwierdza się niniejszym wnioski wyciągnięte w akapicie 87 rozporządzenia tymczasowego.

vi) *Sprzedaż*

(53) W odniesieniu do wielkości sprzedaży należy po pierwsze przypomnieć, że, jak wyjaśniono w akapitach 65, 66 i 82 rozporządzenia tymczasowego, przyjmowano wielkości produkcji za równe sprzedaży rozważanego produktu, zarówno na rynku monopolistycznym jak na wolnym rynku, z wyjątkiem sprzedaży jednej firmy omówionej w akapicie 46. Sprzedaż produktu podobnego na wolnym rynku, dokonywaną przez przemysł Wspólnoty, i wielkości produkcji dwóch wizytowanych firm z dalszym przerobem podobnego produktu (wykorzystanie monopolistyczne) podano poniżej:

	1999	2000	2001	OD
Sprzedaż na wolnym rynku, w tonach *Ekwiwalentu Całej Ryby (ECR)*	10 274	8 114	10 727	11 326
Wskaźnik 1999 = 100	100	79	104	110
Wykorzystanie monopolistyczne, w tonach ECR	872	2 053	1 559	2 795
Wskaźnik 1999 = 100	100	235	179	320

Źródło: Odpowiedzi na kwestionariusz sprawdzonych wyrywkowo producentów wspólnotowych.

(54) Powyższe dane pokazują, że kiedy sprzedaż na wolnym rynku wzrosła w okresie analizy o dziesięć punktów procentowych, wykorzystanie monopolistyczne powiększyło się trzykrotnie. Należy jednak wskazać, że duży wzrost wykorzystania monopolistycznego wynika głównie z faktu, że jeden z dwóch zintegrowanych producentów rozpoczął działalność w zakresie dalszego przerobu dopiero w roku 2000. Ten rozwój sytuacji mówi w każdym razie, że przemysł Wspólnoty nie był w stanie skorzystać ze wzrostu spożycia (27 % przez okres analizy), zamiast tego był zmuszony zwiększyć wykorzystanie produktu podobnego.

vii) *Opłacalność*

(55) Wykorzystując informacje dostarczone przez sprawdzanych wyrywkowo, współpracujących producentów Wspólnoty, skorygowano dane o opłacalności tych przedsiębiorstw z ich sprzedaży netto na wolnym rynku, w celu otrzymania ostatecznych wielkości podanych poniżej:

	1999	2000	2001	OD
Opłacalność sprzedaży na wolnym rynku	8,6 %	13,3 %	10,4 %	0,5 %
	100	155	122	5

Źródło: Odpowiedzi na kwestionariusz sprawdzonych wyrywkowo producentów wspólnotowych.

(56) Jak widać z powyższego, opłacalność była względnie wysoka w okresie 1999–2001, a w czasie OD uległa obniżeniu niemal do zera, w wyniku niskich cen na rynku. Co do opłacalności z wliczeniem wykorzystania monopolistycznego, nie dała się ona wyznaczyć bowiem transfery produktu podobnego były transferami wewnętrznymi u producentów zintegrowanych i nie były fakturowane. Nie ma jednakże powodów, żeby uważać, że opłacalność tych monopolistycznych transferów w dwóch omawianych przedsiębiorstwach nie zachowywała się tak samo jak sprzedaż na wolnym rynku.

viii) *Dochód z inwestycji, przepływ gotówki*

(57) Skorygowane dane dotyczące dochodu z inwestycji w wizytowanych wyrywkowo zakładach przemysłu Wspólnoty w okresie analizy przedstawiono poniżej:

	1999	2000	2001	OD
Dochód z inwestycji	43,7 %	57,2 %	58,3 %	2,3 %

Źródło: Odpowiedzi na kwestionariusz sprawdzonych wyrywkowo producentów wspólnotowych.

(58) Powyższe dane wskazują tę samą tendencję co ustalenia tymczasowe, dlatego niniejszym potwierdza się wnioski wyciągnięte w akapicie 92 rozporządzenia tymczasowego. W odniesieniu do dochodu z inwestycji dla transferów monopolistycznych, nie mógł on być oszacowany z tych samych powodów jakie podano dla opłacalności. Chociaż, uwzględniając fakt, że transfery monopolistyczne dokonywane są przez zintegrowanych producentów z wykorzystaniem tych samych urządzeń produkcyjnych i tych samych nakładów kapitałowych, uznać można, że wykazują te same tendencje co sprzedaż na wolnym rynku.

(59) Sprawdzeni wyrywkowo producenci wspólnotowi zarejestrowali wpływy netto gotówki z działalności produkcyjnej w okresie analizy. Jednak w czasie OD zmniejszyły się one dramatycznie, jak pokazano poniżej:

	1999	2000	2001	OD
Przepływ gotówki w tysiącach EURO, z wyłączeniem działalności monopolistycznej	1 522	1 752	1 713	398
Wskaźnik 1999 = 100	100	115	113	26
Przepływ gotówki wyrażony w procentach obrotu	12 %	18 %	13 %	4 %

Źródło: Odpowiedzi na kwestionariusz sprawdzonych wyrywkowo producentów wspólnotowych.

ix) *Uwagi otrzymane od zainteresowanych stron*

(60) Jedna ze stron utrzymywała, że przemysł Wspólnoty nie poniósł materialnych szkód w trakcie OD, bowiem takie wskaźniki jak produkcja, zdolność produkcyjna, wydajność i średnia płaca na pracownika w tym samym okresie rosły. Ponadto przemysł był opłacalny, wykazywał dochód z inwestycji i pozytywny przepływ gotówki. Co do wzrostu produkcji, należy zwrócić uwagę, że w cyklu biologicznym pstrąga tęczowego potrzeba 2,5 do 3 lat zanim się go odłowi i sprzeda na rynku. Zatem wzrost produkcji w ciągu OD zależy od decyzji hodowców co do ilości narybku wpuszczanego do wody w roku 1999 i 2000, która odzwierciedla warunki rynkowe w latach kiedy nie występował wpływ dumpingu z przywozu. Natomiast wzrost wydajności można przypisywać głównie inwestowaniu w nowe urządzenia, które jest wyrazem usiłowań zaradzenia niskim cenom rynkowym, podejmowanym przez przemysł Wspólnoty, a w drugiej kolejności zmniejszeniu zatrudnienia – będącego w istocie odbiciem trudnej sytuacji w jakiej znalazła się ta branża. Co się tyczy zyskowności i przepływu gotówki, wyraźny jest ich ostry spadek w ciągu OD, będący skutkiem niskich cen uzyskiwanych na rynku i trudnej sytuacji finansowej przemysłu Wspólnoty.

(61) Twierdzono następnie, że produkcji przemysłu Wspólnoty nie udało się zwiększyć dla zaspokojenia zwiększonego popytu z powodu polityki koncesjonowania praktykowanej we Wspólnocie. Wskazać należy, że koncesje dotyczące środowiska mają wpływ na zdolność produkcyjną, która – zgodnie z objaśnieniem w akapicie 81 rozporządzenia tymczasowego - w ciągu okresu analizy była stabilna. Jednakże ponieważ zdolność produkcyjna nie była wykorzystana w całości, istniała wolna moc produkcyjna, której byłoby można użyć do pokrycia wzrostu popytu. Dlatego wniosek ten odrzucono.

(62) Podniesiono także argument, że niektórzy eksporterzy norwescy sprzedają także pstrąga mniejszego niż 1,2 kg, który – uzyskując niższe ceny – będzie miał wpływ na obliczenia przy szacowaniu szkody. W tym względzie wskazać należy, że objęte w ramach dochodzenia wyrywkowym sprawdzeniem firmy, reprezentujące w przybliżeniu 40 % całego norweskiego wywozu, w trakcie OD nie wykazały sprzedaży tego rodzaju pstrąga. Można zatem założyć, że wchodzące w grę ilości były co najwyżej nieznaczące i że pomijalny był także ich wpływ na analizę. Argument ten został więc odrzucony.

(63) Wobec nieprzedstawienia żadnej innej informacji, i biorąc pod uwagę wszystkie skorygowane wartości wskaźników ekonomicznych, przyjmuje się za prawdziwe wnioski wyciągnięte w akapitach 80–98 rozporządzenia tymczasowego.

5. **Wnioskowanie o szkodzie**

(64) Przypadki monopolistycznego wykorzystania we Wspólnocie były ograniczone do dwóch poddanych sprawdzeniu producentów i nic nie wskazywało na obecność innych producentów należących do tej branży we Wspólnocie, dokonujących dalszego przerobu podobnego produktu. Ponadto wobec zysków osiągniętych przez tę branżę przemysłu Wspólnoty pomiędzy rokiem 1999 a 2001, nie jest prawdopodobne aby wykorzystanie monopolistyczne miało znaczący wpływ na sytuację ekonomiczną tego przemysłu Wspólnoty. Z tego powodu uznaje się, że istniejące zachowania monopolistyczne nie zmieniają wniosków wyciągniętych z zamieszczonej wyżej analizy sytuacji tego przemysłu we Wspólnocie.

(65) W okresie analizy wielkość przywozu po niskich cenach z Norwegii i Wysp Owczych znacznie wzrosła. Jego udział w rynku wzrósł z 3,8 do 16,7 %. Warto zauważyć, że wzrost przywozu z Norwegii i Wysp Owczych i obniżanie cen sprzedaży były szczególnie wyraźne pomiędzy rokiem 2001 a OD. Wielkości przywozu wzrosły w tym czasie 4 lub 6-ciokrotnie, a ceny poszły w dół o 34 %, zbijając ceny zbytu przemysłu Wspólnoty (będące już blisko zerowego zysku) o 7,3 do 28,4 % w czasie OD. Ten rozwój sytuacji należy oceniać w powiązaniu ze zmianami opłacalności tego przemysłu we Wspólnocie, która obniżyła się po raz pierwszy w roku 2001, a potem spadła do poziomu zerowego w ciągu OD.

(66) W odniesieniu do argumentu, że niektóre ze szczegółowych wskaźników strat wykazały zmiany pozytywne w okresie analizy i wobec tego nie sygnalizowały wystąpienia strat, należy po pierwsze zauważyć, że według art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, żaden z czynników czy wskaźników ekonomicznych wymienionych w tym artykule nie powinien być decydujący w ustalaniu czy przemysł Wspólnoty poniósł straty materialne. Co ważniejsze, kiedy wskaźniki ekonomiczne odnoszące się do sytuacji przemysłu Wspólnoty, takie jak produkcja, zainstalowana zdolność produkcji i wykorzystanie tej zdolności, wydajność i inwestycje wykazywały zmiany pozytywne w okresie analizy, nie miało to pożądanych skutków pozytywnych. W istocie przemysł Wspólnoty tracił na skutek erozji udziałów w rynku, na rynku rosnącym przez popyt i obniżanie cen, co skutkowało sytuacją prawie strat w trakcie OD, w rzeczywistości bardziej niż równowaga tych powyżej wspomnianych zmian pozytywnych.

(67) Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej wymienione czynniki uznaje się, że przemysł Wspólnoty poniósł straty materialne.

6. **UZASADNIENIA**

(68) Podnoszony był argument, że zbijanie ceny pstrąga tęczowego przez wywóz z Norwegii nie powinno być uważane za znaczące i szkodliwe dla przemysłu Wspólnoty. Trzeba w tym względzie zaznaczyć, po pierwsze, że wykryte zbijanie uznaje się za znaczące, biorąc pod uwagę szczególne właściwości rozpatrywanego produktu: pstrąg tęczowy jest artykułem spożywczym podlegającym łatwo fluktuacjom cen. W dodatku przemysł Wspólnoty jest w dużym stopniu rozczłonkowany i z tego powodu nie jest w stanie narzucać cen rynkowi. Czynniki te wzięte łącznie tłumaczą szkodliwe skutki, jakie dla przemysłu Wspólnoty miał wykryty poziom zbijania ceny.

(69) W dalszym ciągu wysuwano argument, że OD zbiegł się z czasowym i cyklicznym niedopasowaniem popytu i oferty na światowym rynku pstrąga. Skoro decyzje inwestycyjne są podejmowane dwa lub trzy lata przed dostarczeniem produktu na rynek, od czasu do czasu stabilność cen zostaje zakłócona. Czasowe braki na rynku prowadzić będą do wzrostu cen, natomiast odwrotny efekt wystąpi, jeśli popyt nie będzie nadążał za produkcją.

(70) Ważne jest więc wskazanie, że jeśli w okresie analizy na rynku Wspólnoty wystąpił nadmierny popyt skutkujący brakiem towaru, normalnie ceny wzrosłyby do wyższego poziomu, bowiem konsumenci licytowaliby się i podnosili ceny. Jednakże w roku 2001 i w trakcie OD zamiast tego wystąpił ostry spadek cen, co w braku innego możliwego wytłumaczenia musi być przypisane dumpingowi w przywozie z Norwegii i Wysp Owczych.

(71) Dodatkowo utrzymywano, że pstrąg tęczowy jest artykułem, dla którego ceny światowe są ustalane przez wiodący rynek Japonii i że ceny Wspólnoty po prostu wzorowały się na tamtych cenach, które w tym samym okresie znacząco spadły. Wskazać trzeba w tym wypadku, że w oparciu o informację o oferowanych przez Japonię cenach hurtowych za norweskiego pstrąga mrożonego w latach 1997 do 2003, dostarczoną przez Norwegian Seafood Federation, ceny na rynku japońskim, biorąc pod uwagę zmiany kursów wymiany walut, spadały ciągle w okresie analizy. Przy tym twierdzenie, że ceny pstrąga tęczowego w skali światowej ustala rynek japoński nie znalazło potwierdzenia w ustaleniach tego dochodzenia. Natomiast prawdą jest, że ceny we Wspólnocie także gwałtownie spadły podczas OD, podobnie jak ceny japońskie utrzymywały się na rozsądnym poziomie przez rok 1999 i nawet przeciwnie do japońskich wzrosły w 2000 r. Ceny w przywozie z Norwegii i Wysp Owczych zachowywały się w tym samym czasie podobnie jak ceny Wspólnoty, podczas gdy wielkości utrzymywały się na niskim poziomie. Dopiero w roku 2001, kiedy ceny na rynku japońskim spadły bardzo nisko, objęty dumpingiem przywóz do Wspólnoty z Norwegii i Wysp Owczych dramatycznie wzrósł, trzykrotnie w stosunku do roku 2000. Wzrost ten jest dlatego przypisywany wyprzedaży na rynku Wspólnoty części nadwyżki produkcyjnej, spowodowanej obcięciem wywozu na rynek japoński, który się załamał. Powołując się na powyższe odrzuca się ten argument.

(72) Wobec braku jakichkolwiek dalszych informacji zgłoszonych co do przyczyn, potwierdza się ważność ustaleń i wyciągniętych wniosków, jak podano w akapitach 109–120 rozporządzenia tymczasowego.

H. **INTERESY WSPÓLNOTY**

(73) W następstwie zastosowania środków tymczasowych niektóre ze stowarzyszeń przemysłu przetwórstwa ryb przedłożyły uwagi przeciwstawiające się użyciu tych środków. Skierowano do nich kwestionariusz, z zaproszeniem do odpowiedzi, na podstawie którego dokonany zostanie szacunek domniemanych ekonomicznych skutków środków antydumpingowych dla tych podmiotów. Jeden z nich odpowiedział i dostarczył informacje dotyczące siedmiu swoich przedsiębiorstw członkowskich. W oparciu o te informacje, przedstawione zbiorczo dla siedmiu firm, wywnioskowano, że skutki ekonomiczne środków antydumpingowych dla przedsiębiorstw przetwórstwa ryb mogłyby być pomijane. Argumenty te zostały więc odrzucone.

(74) Jeden z podmiotów wystąpił z twierdzeniem, że rozpatrywany produkt z Norwegii jest lepszej jakości i że zastosowanie środków ostatecznych zmniejszyłoby dostawy wysokiej jakości pstrąga z Norwegii. Byłoby to ze szkodą dla zainteresowanych importerów, a także dla konsumentów, bo ceny prawdopodobnie wzrosłyby w wyniku zmniejszonych dostaw z Norwegii. Domniemywa się, że efekt zmniejszenia dostaw z Norwegii będzie szczególnie duży, zwłaszcza w trakcie lata i wczesną jesienią, kiedy dostawy z przemysłu Finlandii są niewielkie. Ponadto wyrażano opinię, że zastosowanie środków antydumpingowych pociągnęłoby za sobą trwałe przekierowanie sprzedaży norweskich eksporterów ze Wspólnoty na inne rynki, co z kolei byłoby ze szkodą dla importerów i konsumentów we Wspólnocie.

(75) W odniesieniu do różnic jakościowych wskazać należy, że zostały one uwzględnione przez rozróżnienie rodzajów rozpatrywanego produktu i jako takie wzięte pod uwagę w obliczeniach dumpingu i szacowaniu strat. Jeśli chodzi o wzrost cen we Wspólnocie spowodowany zmniejszeniem dostaw z Norwegii, trzeba podkreślić, że zadaniem ceł antydumpingowych jest raczej przywrócenie „poziomu pola gry" niż zamykanie dostępu na rynki Wspólnoty. W sprawie oddziaływania tych środków na rynek Finlandii z racji zmniejszonych dostaw, szczególnie w lecie, wskazać trzeba, że rynek fiński, według art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, nie jest rozpatrywany jako oddzielny rynek. Dlatego podaż i popyt określane są dla szczebla rynku całej Wspólnoty, na którym przywóz z Norwegii konkuruje z producentami Wspólnoty. Co do możliwości wywozu podczas lata gdy dostawy na fiński rynek spadają, stanowi to porównywalnie korzyść dla producentów norweskich będących jednocześnie eksporterami. Na to czy taka korzyść ma miejsce nie ma wpływu wprowadzenie środków antydumpingowych i będzie ona nadal dostępna dla norweskich producentów będących jednocześnie eksporterami.

(76) Ten sam podmiot utrzymywał, że wywóz pstrąga tęczowego z Norwegii spadł od czasu wprowadzenia środków tymczasowych o ponad 60 % w porównaniu z tym samym okresem w 2002. Zapowiada się, że to zmniejszenie dostaw pogłębi się w przyszłości wobec spadku produkcji pstrąga tęczowego w Norwegii, z uszczerbkiem dla importerów, przetwórstwa i konsumentów we Wspólnocie.

(77) W tym względzie zauważyć należy po pierwsze, że środki antydumpingowe mają na celu przywrócenie „poziomu pola gry", a nie zapobieganie dostępowi do rynków Wspólnoty. Wszak przywóz miał ciągle miejsce na poziomie porównywalnym z 1999 r. i 2000 r., zanim nastąpił gwałtowny wzrost dumpingowego przywozu w 2001 r. Jeśli chodzi o spadek produkcji w Norwegii, nie przedstawiono przekonywających dowodów, że ta tendencja będzie nadal miała miejsce. Ponadto spadek taki nie musi w każdym razie odbić się na wywozie na rynki Wspólnoty, jeśli warunki dostaw na inne rynki eksportowe w okresie wywozu byłyby jeszcze mniej korzystne niż te do Wspólnoty. Dlatego ten argument został odrzucony.

(78) Kilka stowarzyszeń zakładów przetwórstwa ryb wysunęło zarzut, że nie uwzględniono w dostatecznej mierze istnienia rozmaitych segmentów rynku (cała ryba, filety, ikra i ryba wędzona) i różnic cen w tych segmentach. Podnoszono także, iż pstrąg tęczowy hodowany w słonych wodach Norwegii ma na rynku szczególne miejsce i że ograniczenie dostępu do tego szczególnego źródła produktu przez nałożenie wysokiego cła nie promowało wolnej konkurencji.

(79) Po pierwsze trzeba przypomnieć, że ani pstrąg wędzony ani ikra nie są przedmiotem tego dochodzenia. Co do całej ryby i filetów, są one uważane za różne rodzaje rozpatrywanego produktu i zostały poddane obliczeniom dumpingu i szacowaniu szkód jako takie. W ten sposób zostały z pewnością wzięte pod uwagę różnice cen dla różnych segmentów rynku. Co do szczególnego źródła produktu, niniejsze dochodzenie ustaliło, że produkty eksportowane z Norwegii i Wysp Owczych oraz produkty sprzedawane przez producentów Wspólnoty są podobne we wszystkich swych właściwościach fizycznych i zastosowaniach.

(80) Podnoszono także, że tani, wielki pstrąg, głównie fińskiego chowu, jest sprzedawany przeważnie na rynek konsumencki jako cała ryba lub filety, a w małym stopniu wykorzystywany w przetwórstwie. Ta opinia nie znalazła potwierdzenia. Przeciwnie, w oparciu o informacje dostarczone przez współpracujące firmy fińskie ustalono, że ich produkcja jest sprzedawana także przetwórcom, a wielu z nich przetwarza dalej dany produkt przed sprzedażą na rynek. Ponadto znaczne zbijanie ceny towarzyszące przywozowi z Norwegii i Wysp Owczych wskazuje raczej na to, że tani przywóz z Norwegii i Wysp Owczych stał się, ze względu na cenę, atrakcyjny dla przetwórców. Argument ten został zatem odrzucony.

(81) Wskazywano także, że rynek Wspólnoty odnotował wyższe ceny po OD, kończąc w ten sposób okres niskich cen pstrąga z dużym prawdopodobieństwem pozostawania cen na krótki i średni okres na względnie wysokim poziomie. Po pierwsze należy zauważyć, że, zgodnie z konsekwentną praktyką Wspólnoty, wydarzenia następujące po okresie dochodzenia (OD) mogą zostać wzięte pod uwagę tylko jeśli są znaczące, bezdyskusyjne i trwałe. Ta ewolucja cen nie była uzasadniona i nie dostarczono żadnych dowodów na prawdopodobieństwo jej trwania. Chociaż istotnie zaobserwowano wzrost cen po OD, fakt ten nie stanowi sam z siebie wskazania na ich zachowanie w przyszłości, określane przez równowagę podaży i popytu. Odnośnie tego ważne jest spostrzeżenie, że w przeciwieństwie do łatwości prognozowania podaży, popyt jest bardzo trudny do przewidzenia z racji wielu oddziałujących na siebie czynników rynkowych mogących wywołać fluktuacje cen. Zresztą nie dostarczono istotnych informacji, które mogłyby posłużyć do oszacowania tych dwóch czynników. Dlatego odrzucono ten argument.

(82) Wysunięto także argument, że obłożenie przywozu cłem spowoduje wzrost cen, przetwórcy przerzucą się na inne gatunki ryb, jak łosoś, a hodowcy Wspólnoty będą mieli trudności ze sprzedażą pstrąga. Postulowano z tego powodu, że środki antydumpingowe nie leżałyby w interesie producentów.

(83) W odniesieniu do wzrostu cen, środki antydumpingowe zmierzają w istocie do podniesienia cen dumpingowych, przez co likwidują ich szkodliwe skutki dla przemysłu Wspólnoty. Wiedząc o możliwości zastąpienia pstrąga tęczowego łososiem i o różnicy cen między nimi, nie można także wykluczyć praktyki takiego zastępowania. Ogólnie biorąc, podczas gdy wzrost cen pomaga przemysłowi Wspólnoty odzyskać rentowność, inni, niezainteresowani tymi środkami eksporterzy oraz przemysł Wspólnoty mogą poprzez lepsze wykorzystanie zdolności produkcyjnej zwiększyć swoje dostawy, co z kolei musi spowodować nową równowagę popytu i podaży przy niższym poziomie cen. Dostrzec należy, że zastąpienie łososiem ma taki sam wpływ na ceny. Wniosek końcowy jest więc taki, że o ile cło antydumpingowe ma na celu przywrócenie „poziomu pola gry", to ceny są określane przez przeważające siły rynkowe.

(84) Jeden z podmiotów utrzymywał, że brak reakcji z jego strony – reprezentującej interesy konsumentów – nie powinien być interpretowany jako brak zainteresowania, a w dodatku twierdził, że wprowadzenie środków antydumpingowych będzie miało ograniczony wpływ na konsumentów. Dlatego wystąpił o odpowiednią zmianę w akapicie 117 rozporządzenia tymczasowego. Wniosek został rozpatrzony przez właściwe instytucje. Jednakże wobec braku informacji popartej dowodami, wniosek ten nie ma wpływu na postanowienia rozporządzenia tymczasowego dotyczące zabezpieczenia interesów Wspólnoty.

(85) Fińska Federacja Przemysłu Spożywczego i Napojów przedłożyła uwagi, których jednakże nie można było rozpatrzyć w celu dokonania ostatecznych ustaleń, ponieważ nie dopełniła ona warunku zgłoszenia się jako zainteresowana strona w granicach czasowych ustalonych przez zawiadomienie, które zapoczątkowało to postępowanie, ani też w granicach czasowych wyznaczonych przez art. 2 rozporządzenia tymczasowego. W dodatku domniemania przedłożone przez tę Federację zostały zdecydowanie odrzucone przez jej członków współpracujących w tym dochodzeniu.

(86) Wobec niezgłoszenia jakichkolwiek dalszych, nowych informacji dotyczących zabezpieczenia interesu Wspólnoty, niniejszym potwierdza się ważność wyciągniętych wniosków i ustaleń podanych w akapitach 109–120 rozporządzenia tymczasowego.

I. OSTATECZNIE PRZYJĘTE ŚRODKI ZAPOBIEGANIA DUMPINGOWI

(87) W świetle wyciągniętych wniosków dotyczących dumpingu, szkód, przyczyn i zabezpieczenia interesu Wspólnoty uznaje się, że należy zastosować ostateczne środki antydumpingowe w celu zapobieżenia dalszym szkodom ponoszonym przez przemysł Wspólnoty w wyniku dumpingu na dostawach z Norwegii i Wysp Owczych.

1. **Stopień eliminacji szkód**

(88) Stopień eliminacji szkód został obliczony według metodologii objaśnionej w akapitach 121–125 rozporządzenia tymczasowego w celu ustalenia poziomu środków zaradczych, jakie mają być ostatecznie zastosowane.

(89) Władze Norwegii wystąpiły z zastrzeżeniem, że marża zysku 12 % uważana za normalną jest za wysoka. Utrzymywano także, że okres analizy nie był reprezentatywny jako normalna sytuacja konkurencyjna, ponieważ, zdaniem przemysłu, ceny i marże zysku były w tych latach szczególnie wysokie w porównaniu ze średnią warunków w tej branży.

(90) Należy w pierwszym rzędzie wskazać, że argument ten nie ma uzasadnienia. Po drugie, gwałtowny spadek cen pstrąga norweskiego na rynkach japońskich, omówiony w akapicie 71 mógł mieć znaczący wpływ na zyski zrealizowane przez przemysł norweski w okresie analizy. Ten spadek cen nie wystąpił jednak na rynku Wspólnoty przed gwałtowną falą przywozu dumpingowego, kiedy przeważała normalna sytuacja konkurencyjna. Dlatego odrzucono zastrzeżenie, że okres analizy nie był reprezentatywny dla normalnej sytuacji konkurencyjnej.

(91) Jednakże w oparciu o skorygowane dane dotyczące opłacalności przemysłu Wspólnoty omówione w akapicie 55 poziom zysku 10 % był uważany za właściwy, taki którego mógł oczekiwać przemysł Wspólnoty, gdyby nie było szkodliwego dumpingu.

(92) Jeden z podmiotów utrzymywał, że we Wspólnocie nie uwzględniano należycie różnych klas jakości produktu, co powodowało, że ceny docelowe nie były jednolite.

(93) Ustalono rzeczywiście, że pewne transakcje zostały zarejestrowane błędnie pod względem jakości, na skutek błędnej interpretacji niektórych faktur. Dane ze wszystkich tych transakcji zostały skorygowane i wykonano nowe obliczenia dla wyznaczenia wielkości sztucznego zaniżenia ceny i szkód. Dokonano ponadto korekty dla uwzględnienia kontyngentu bezcłowego przydzielonego Wyspom Owczym.

(94) Nowe wartości marży eliminacji szkód obliczonej na podstawie powyższego podano poniżej:

	Marża eliminująca szkody
Norwegia	19,9 %
Wyspy Owcze	
P/F Vestsalmon (dla produktów P/F Vestlax)	43,8 %
P/F PRG Export (dla produktów P/F Luna)	54,4 %
Inne współpracujące	49,3 %

(95) Wobec braku jakichkolwiek dalszych odnośnych uwag, niniejszym zatwierdza się metodologię stosowaną do wyznaczania stopnia eliminacji szkód opisaną w akapitach 121–125 rozporządzenia tymczasowego.

2. **Forma i poziom ceł**

(96) W świetle powyższego i zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy w stosunku do przywozu z Norwegii i Wysp Owczych zastosować ostatecznie środki antydumpingowe. Środki te winny być nałożone w wysokości poniesionych szkód lub ustalonej marży dumpingu, przyjmując niższą z tych wartości. Nie ma powodów, aby nie można było realizować tych środków w postaci cła *ad walorem*.

(97) Po nałożeniu wszelkich ostatecznych środków Komisja zbada rozwój rynku, w szczególności wpływ powiększenia się rynku Wspólnoty i jeśli będzie to uzasadnione zaproponuje zmiany w ich zastosowaniu.

3. **Pobór ceł tymczasowych**

(98) Biorąc pod uwagę wielkość ustalonych marż dumpingu i straty spowodowane w przemyśle Wspólnoty, uznaje się za konieczne ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych jako tymczasowe cła antydumpingowe nałożone przez rozporządzenie tymczasowe, w wysokości ceł nakładanych ostatecznie. W razie gdy cło ostateczne okaże się wyższe niż cło tymczasowe, należy ostatecznie pobrać tylko kwoty zabezpieczone w wysokości cła tymczasowego.

(99) Wszelkie wnioski o zastosowanie tych indywidualnie ustalanych dla firmy wysokości cła antydumpingowego, np. spowodowane zmianą nazwy jednostki albo założeniem nowej jednostki produkcyjnej lub handlowej, winny być kierowane do Komisji [1] z dołączeniem wszystkich odnośnych informacji, w szczególności zmian w działalności firmy związanych z produkcją i sprzedażą na rynek wewnętrzny i z przeznaczeniem na wywóz, a połączonych na przykład ze zmianą nazwy lub ze zmianą w jednostkach produkcji i sprzedaży. Komisja, jeśli okaże się to właściwe, po konsultacji z Komitetem Doradczym, odpowiednio zmieni rozporządzenie przez zaktualizowanie spisu firm korzystających z ceł o indywidualnie przyznawanej wysokości.

4. **Zobowiązania**

(100) Na mocy rozporządzenia nr 117/2004 z dnia 23 stycznia 2004 r. zmieniającego rozporządzenie tymczasowe Komisja przyjęła zobowiązania zaproponowane przez dwóch producentów dokonujących wywozu z Wysp Owczych. Powody przyjęcia tych zobowiązań ustala niniejsze rozporządzenie. Rada uznaje, że zobowiązania te eliminują szkodliwy efekt dumpingu. Firmy dodatkowo dostarczą Komisji regularne i szczegółowe informacje dotyczące ich wywozu do Wspólnoty, co oznacza, że te zobowiązania mogą być skutecznie nadzorowane przez Komisję. Uznaje się, że ryzyko obchodzenia tych zgodnie przyjętych zobowiązań jest ograniczone.

(101) Wskazuje się, że w razie podejrzenia naruszenia zobowiązania, naruszenia zobowiązania lub jego wycofania, może zostać nałożone cło antydumpingowe, zgodnie z art. 8 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się cło antydumpingowe na przywóz pstrąga tęczowego (Oncorhynchus mykiss), świeżego, schłodzonego lub mrożonego, w postaci całych ryb (z głową i skrzelami, wypatroszonych, ważących ponad 1,2 kg każda lub bez głów i skrzeli, wypatroszonych, ważących ponad 1 kg każda) lub w postaci filetów (ważących ponad 0,4 kg każdy), które obecnie klasyfikuje się według kodów CN 0302 11 20, 0303 21 20, 0304 10 15 i 0304 20 15, pochodzących z Norwegii i Wysp Owczych.

[1] Komisja Europejska – Dyrekcja Generalna ds. Handlu – Dyrekcja B – J 79 5/17 Rue de la Loi/Werstraat 200 B 1049 Brussels.

2. Zastosowana wysokość ostatecznego cła antydumpingowego, naliczanego przed ocleniem od ceny netto na granicy Wspólnoty, od produktów opisanych w ust. 1 wytworzonych przez wszystkie przedsiębiorstwa w Norwegii, wynosi 19,9 %.

Zastosowana wysokość ostatecznego cła antydumpingowego, naliczanego przed ocleniem od ceny netto na granicy Wspólnoty, od produktów opisanych w ust. 1 wytworzonych przez wyszczególnione poniżej przedsiębiorstwa na Wyspach Owczych, wynosi:

Producent	Ostateczne cło antydumpingowe %	Dodatkowy kod TARIC
P/F PRG Export wraz z powiązanym producentem P/F Luna, PO-510 GØTA	54,4 %	A 474
P/F Vestsalmon wraz z powiązanym producentem P/F Vestlax, P.O-.Box 82, PO-410 Kollafjorður	30,0 %	A 475
P/F Alistodin A Bakka, Bakkavegur PO-625 Glyvrar	42,6 %	A 476
P/F Atlantic Seafarm, Po-900, Vágur,	42,6 %	A 477
East Salmon, Box 177, PO-700 Klaksvik	42,6 %	A 478
Funningalaks P/F, Miøras 3, PO-100 Tórshavn	42,6 %	A 479
Gulin P/F, Miøras 3, PO-100 Tórshavn	42,6 %	A 480
P/F Hellisvaø, Po-727 Árnafjorður	42,6 %	A 481
Kalbaks Laksaaling PF, Í Brekkum 1, PO-530 Fuglafjoður	42,6 %	A 482
Navir P/F, Argjabodagota 7, PO-160 Argir	42,6 %	A 483
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	54,4 %	A 999

3. Jeśli nie ustalono inaczej, stosowane są jednocześnie cła regulowane ważnymi aktualnie przepisami.

Artykuł 2

Przywożony produkt objęty jednym z następujących dodatkowych kodów TARIC, wyprodukowany i bezpośrednio po tym wywieziony (tj., wysłany i zafakturowany) przez wymienione niżej przedsiębiorstwo do przedsiębiorstwa we Wspólnocie działającego jako importer jest zwolniony z ceł antydumpingowych nałożonych na mocy art. 1, pod warunkiem że jest on przywożony zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1628/2003.

	Producent	Dodatkowy kod TARIC
Wyspy Owcze	P/F PRG Export wraz z powiązanym producentem P/F Luna, PO-510 GØTA	A 474
Wyspy Owcze	P/F Vestsalmon wraz z powiązanym producentem P/F Vestlax, P.O.Box 82, PO-410 Kollafjorður	A 475

Artykuł 3

Dla partii przywożonego produktu opisanego w art. 1 ust. 1, pochodzącego z Norwegii i Wysp Owczych, kwoty zabezpieczone w trybie tymczasowych ceł antydumpingowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1628/2003 powinny zostać pobrane ostatecznie, z zastosowaniem reguł ustalonych poniżej.

Nadwyżki zabezpieczonych kwot ostatecznych ceł antydumpingowych podlegają zwolnieniu. W razie gdy cła ostateczne są wyższe od ceł tymczasowych, ostatecznie pobiera się tylko kwoty zabezpieczone w wysokości ceł tymczasowych.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2004 r.

W imieniu Rady

D. AHERN

Przewodniczący